

Vormen van ramptoerisme (gedichten)

We dromen van spontane zelfontbranding

Achter het elektriciteitshuisje op het grasveld ruilen we onze tamagotchi in voor een zakmes. Kelly schommelt aan de rekstok van het klimrek als een van de varkenskarkassen aan haken in de slagerij op de hoek waar we soms door het afgeplakte raampje naar binnen kijken. Ze kan haar knie terug in de kom duwen alsof er niets is gebeurd, ze doet het ook op verzoek. Je moet haar ontmoeten voordat je het begrijpt: je moet ook eerst iets meemaken voordat je gelooft dat je een gebruikte lucifer inderdaad niet een tweede keer aan moet steken (ook niet voor het allerlaatste waxinelichtje).

We tellen de stukjes happymealspeeltjes die we in de loop der jaren hebben ingeslikt, we zouden er op zijn minst een nieuw kind van moeten kunnen bouwen. Van sommige dingen vraag je je af hoe ze kunnen breken (kleine tenen, brugpilaren, kattenstaarten), van andere dingen is het je meteen duidelijk (vingernagels, soepstengels, meisjes). Kelly en ik beloven van elkaar te houden totdat ze haar rijbewijs haalt en het een bewuste keuze wordt om jezelf dood te rijden of niet.

Er zijn meisjes die koorddanser worden en er zijn meisjes die messenwerper worden en er zijn altijd mannen die ons hysterisch zullen noemen. Maar dat is een gesprek dat je vandaag niet kunt hebben, vandaag is geen dag om te wachten tot de eerste vliegenlarven op de wond afkomen. Leg je hoofd op zijn keel, luister als een middelgrote zwarte hond tot zijn ademhaling vertraagt, en bijt.

*

Als we het niet kunnen aaien

Jelle loopt de tuin in met een kroon van paars papier waar hij onnauwkeurig diamantjes op heeft geplakt, in zijn handen houdt hij een theedoek gevouwen om het lichaampje van zijn chinchilla

we hebben zijn vacht onderschat vandaag
Jelles moeder vraagt de ballonnenclown (de overbuurman)
om een chinchilla te maken, zoekt ondertussen
de aankoopdatum terug in haar foto's
volgens de wet is een huisdier een goed
met zes maanden garantie

we maken een aftelkalender tot de dag
waarop we de chinchilla zullen opgraven,
zijn botten zullen zien en zeker weten
dat we niet meer van hem houden

//

toen de Bosavi bergwolrat ontdekt werd
was de crew verbaasd hoe tam het beestje was:
hij had nog nooit een mens gezien

al je angsten zijn aangeleerd
je bent alleen bang voor ratten
omdat je weet dat ze je kransslagader door zouden kunnen bijten
en ze daar reden genoeg voor hebben

//

het was herfst en ik droeg mijn lievelingstrui,
de groene die zo zacht was als paardenneuzen
wanneer je met je vingers de goede kant op streek,
op de dag dat mijn broertje de goudvis uit zijn kom
greep met kinderlijke zelfverzekerdheid,
hem in zijn knuistje hield, aan ons liet zien,
en dreigde hem in zijn mond te stoppen
als we hem geen naam zouden geven

alsof het dier te glad was dachten we dat een naam
van hem af zou glijden, en vooral: we zagen in dat hij ons
nooit zou gehoorzamen, ik herinner me seconden later
hoe onze moeder mijn broertjes mond opentrok

//

de enige knoop die ik kende was degene waarmee
we takjes tot kruizen bonden wanneer we de lieveheersbeestjes,
die we na het vangen in de zomer te lang in de jampot op de tuintafel
lieten staan, genummerd begroeven in onze achtertuin

we kunnen het geen naam geven
we er kunnen er niet van houden
als we het niet kunnen aaien

*

POV: it's 2012 and you just found your first ever diamonds in Minecraft

Tijdens het eerste kringgesprek na de vakantie vertelt Mike
dat zijn fiets (gekregen voor zijn verjaardag) onderweg naar Tsjechië
van het rekje achter op de auto viel. Ik kras de vulling uit mijn Liga koekje,
lik mijn nagels schoon en vraag of ik na school bij Mike mag spelen.
Ik hoopte de fiets te zien liggen in de schuur als een varken
naast een gekantelde vrachtwagen, In zijn achtertuin
zwemmen witte vleugellamme eenden in een vijver
met versterkte oevers. Iedereen uit de klas wist:
afspraken met Mike is een vorm van ramptoerisme.

Stanley, zijn broer, heeft kraters in zijn wangen,
littekenweefsel van opengekrabde puistjes, en
verkoopt illegaal vuurwerk dat hij bewaart onder zijn bed,
achter het fietsenhok geeft hij je vlinders als je hem laat afkijken (jongens)
of als hij tien seconden je borsten aan mag raken (meisjes).

Toen een kind tijdens het opblazen van een putdeksel
zijn vinger verloor, mochten we niet meer met Mike afspreken.
Tijdens gymlessen werd hij voortaan als laatst gekozen en nadat
iemand hem tijdens apenkooien van het klimrek duwde, kwam hij
steeds minder vaak naar school. Aan het einde van de winter
zag ik Mike en Stanley nog eens samen op de bevroren sloot
tegenover hun huis zitten. Ze wreven met hun blote handen
over het ijs, probeerden een kikker los te smelten. Ik zei niets
en fietste door, maar ik hoopte dat het ze lukte.

Mike bleef zitten toen wij naar de brugklas gingen.
Ik kwam hem ooit nog tegen in de gipskamer van het ziekenhuis,
we spraken niet, we lieten alleen onze tanden zien: dit is een poging
tot verbinding, dit is een vredesonderhandeling.

*

Morgen zullen ze het lichaam vinden, maar vandaag leven de kreeften nog
in het aquarium onder de paarse ledstrippen van chin. ind. spec. rest. Happy Garden,
vandaag weet je nog niets over degenlikken, vandaag mag je nog oefenen, laat je je vader
nog de splinters uit je vingers halen, durf je nog bij je moeder in de auto in slaap te vallen,
vandaag vraag je niet naar de achterkant van de maan, doe je mee aan een flessenpostwedstrijd,
vandaag geloof je er nog in, vandaag eindigt alles in de zee, vandaag laat je je
tot vlinder schminken in het hoekje van het winkelcentrum, vandaag verzinnen we
verhalen over wat er in de kipnuggets van de McDonalds zit, vandaag weet je nog niets
dat je niet wil weten, bestaat een konijn nog uit een vacht, meen je een band te hebben
met de Guatemalaanse stekelstaartleguaan in het reptielenhuis, vandaag heb je een solo
in de afscheidsmusical van groep acht, vandaag vergeet je de messen te slijpen, en morgen,
morgen begint het overwoekeren.

*

One of those moments which might get lost in history: the first words of the second man on the moon

Kelly kent met haar ogen dicht alle pasjes op Dragostea Din Tei van O-Zone
op Dance Dance Revolution in de speelhal. Er zit een barst in het scherpje
van haar Nokia waardoor er regenboogjes zichtbaar zijn in het glas. Op weg
naar huis lopen we langs de slagerij waar we TL-licht en bloedvlekken onder
de garagedeur door de straat op zien sijpelen. Ze pakt mijn hand
als een warm douchegordijn dat aan mijn naakte lichaam plakt.

Toen ze ringworm had, vertelde ze me dat de rode cirkel op haar huid
een landingsplek voor mini-UFO's was. Ik zoen haar met gladde stukjes
bioscooppopcorn tussen de gekleurde elastiekjes van mijn beugel. Thuis
schrijf ik Kelly op een lijstje met mensen waarvan ik denk dat ze me zouden missen
als ik zou verdwijnen en op een lijstje met dingen die ik nooit begrepen heb,
onder viswedstrijden, boven mensen die afscheidsfeestjes organiseren.

Ze kent de audio van de maanlanding uit haar hoofd, herhaalt het elke avond
tot ze in slaap valt en ik moest elke keer Buzz Aldrin zijn.
Ik weet hoe haar spuug smaakt en dat ze het zachtst is op haar tandvlees
waar ze haar hoektand verloor die keer op de laatste avond van de kermis.
Als nieuwe berekeningen over de restanten van sterren kloppen,
dan eindigt alles met een serie knallen en dan een zacht geruis.
En wij wisten: dit zijn mogelijk de laatste explosies
voordat het heelal donker wordt.